

Драгош Калајић

КОДЕКС СОЛАРНОГ РЕДА

Кодекс соларног реда је једини позитивни одговор који сам у стању пружити издавачевој, љубазној, потражњи текст одређеног опсега а "спектакуларног" садржаја. У питању је збирка упутстава која су ми указивала, и указују, почаст пристижући, током низа година, на моју адресу. Питање ауторства тих упутстава је беспредметно јер један метафизички усмерен ред, по дефиницији, представља облик над-индивидуалне реализације те су његови плодови идеално анонимни, односно имперсонални. Морам признати да су ми упутства изазвала различите реакције: од идеалног препознавања, преко запањености до интелектуалне срибе, изазване дрскошћу аподиктичних тврдњи, лишених доказног поступка. Лектира неких упутстава изазивала ми је и смех, премда подозревам да је свест тиме настојала прикрити страх од редовних вокација сопства. Уосталом, етикеција ми налаже да се уздржим од јавног суда о даровима, препустајући слободу суда читаоцима.

Питање права објављивања упутстава или порука упућених особној намени разрешио сам под светлом доктрине о крају једног циклуса културе: обичај је да се у таквим периодима ломе печати тајни. Потрудио сам се да упутства, ради боље прегледности, сврстам у тематске целине, којима сам одредио наслове, у складу са њиховим садржајима. Напомињем да су у неким случајевима изложена сврставања усиљена или провизорна јер одговарајућа упутства садрже више тематских елемената. Уз помоћ особне, скромне, ерудиције, те уз консултације специјалиста, успео сам да одредим изворе навода који следе синтагму: "речено је у нашим, светим, књигама". По редоследу, у питању су следећи извори:

I.1. - *Chandogya-upanisad*, III, 13,7; imperator Julijan: *Contra Galileos*.

I.4. - Норације: *Carmina*, III, 3, 7-8.

II.1. - Platon: *Timaj*, 42, b-d.

III.5. - Хајдегер: *Uvod u metafiziku*.

IV.20. - *Voluspa*, 58-63.

VI.1. - Pindar: *Pyth.*, X, 29.: *Venidadad*, II; *Rig-Veda*, I, 24, 10.; *Taittiriya Samhita*, IV, 3, 11.

У Сингидунуму, пролеће 1985.
Драгош Калајић

0.1. Ако високо вреднујеш доктрину соларног реда, коју сада учиш и усвајаш, мислима и делима - никад је другима нећеш наметати, нити ћеш од других захтевати или очекивати оно што од себе, доктрином васпитаван, изискујеш.

ЗВЕЗДАНЕ МАГНИТУДЕ

I.1. Пред питањем "ко су ти родитељи?" - правилан одговор гласи: "моји родитељи су соларна традиција". Речено је у нашим, светим књигама: "светлост која блиста над нама, која сјаји са оне стране свега, изнад универзума, у највишим световима иза којих нема виших - то је иста светлост која зрачи у човеку". Речено је, такође, да је "сунце које видимо нашим очима - слика једног интелигибалног сунца које не видимо очима".

I.2. Пред питањем "ко су ти пра-родитељи?" - правилан одговор гласи: "моји пра-родитељи су лед и ватра Великог Праска". Притисни палчевима ушне отворе и увери се: ослушни одјек свог пра-рађања: бујице и пожаре примордијалне космоторачке енергије Великог Праска.

I.3. Пред питањем "одакле долазиш, куда идеш?" - правилан одговор гласи: "долазим са звезданих путева и идем ка звезданим путевима". Свуда и у сваком тренутку буди при знању да долазиш из далека и да далеко идеш: ти долазиш из пра-историје и идеш ка над-историји.

I.4. Речено је у нашим, светим књигама, за својства човека соларне традиције: "и кад би се читав свет срушио - он би остао усправан, међу рушевинама". Ти нема тла - поглед ка звезданим магнитудама је твоје упориште. Непоклебљивост твог бића чини део упоришта стабилности звезданог поретка.

I.5. На путевима развојног покрета космичког бића, облик звани "човек" је једна станица која га привремено придржава и задржава.

I.6. Тежи издвајању умне свести из станице зване "човек" како би спознао њену двоструку улогу: благотворно подржавање и опасно препречавање развојног покрета космичког бића.

I.7. Буди увек при знању да човек и живот нису циљеви већ пука средства космоторачке делатности. Ти ниси рођен да би само живео већ живиш да би делао. Спрам живота одржавај суверенску дистанцу, као и спрам сваког другог средства, настојећи да њим потпуно овладаш јер ће, у противном, живот тобом овладати.

I.8. Овај свет је једна од арена космичке Игре, а у њему ти си један од играча. Ти не знаш, нити можеш знати, сва правила, те не можеш предвидети исходе своје игре; то се зове слобода.

I.9. На овој станици врховни задатак је напуштање станице у правцу бескраја званог "космички Ум".

I.10. У идеалној пројекцији сопства космичког бића из тебе, ти ниси члан реда, већ је ред члан тебе, ти ниси јединка људске заједнице, већ је та заједница јединка тебе, ти ниси део света, већ је свет део тебе.

I.11. Без бића које сад почива у станици званој "човек" - космос не би постојао; од истог бића зависи постојање космоса, дакле супремног поретка. Биће је функција космоса а космос је функција бића; то је смисао учења да су људски Ум и космички Ум субјективни и објективни пол јединствене стварности.

I.12. У теби почивају сви елементи свемира. Зашто? Осећај малодушности је знак да си заборавио то питање које поседује моћ окрепе и подстицања делотворности.

I.13. Ти си ученик а космички Ум је врховни учитељ. При највишој катедри учења најтеже питање гласи: "ко си ти?" Одлични одговор гласи: "ја сам Ти".

МЕТАБИОЛОГИЈА

II.1. Речено је у нашим, светим, књигама да човек "силну навалу која је прирасла уз њега, произашлу из ватре, ваздуха и земље, бучну и неразумну" треба "савладати умом и доспети у облик свог првобитног и најбољег стања". Тако магистрално означени пут борбе ума за обликовање садржаја инфериорних сфера људске "мешавине", против психичке, егзистенцијалне и социјалне анархије - води повратку ка "првобитном" завичају, ка "звезданим боравиштима".

II.2. У овој арени космичке Игре, јединствени, усправни, положај човека је знамење идеалне усмерености: повратак "звезданим боравиштима", кроз васпитавање посредством звезданих катедри. Усправни положај је и најнестабилнији положај: знак да биће човека у космичкој Игри игра на све или ништа.

II.3. У свој опште учење да је човек оно што сам хоће: нека други верују како су постали од мајмуна - ти знај да је тај фамозни мајмун постао од деградације човека. Нек други неуморно копају земљу, безуспешно и патетично трагајући за фосилним доказима теорије о прерастању мајмуна у човека; ти њихову генеалногију врста користи за контемплацију обрнутог, дакле правилног, смисла: у питању је контра-еволуциони низ врста, до амебоидних и паразитских, који педагошки предочава негативну будућност бића у човеку, ако заборави своју мисију и изгуби правац одличног развоја те повратка "звезданим богатствима".

II.4. Постојање мноштва врста облика живота доказује да су сви хомоидни облици пропали те је човек последња, преостала, могућност отпора деградацији и против-покрета, у правцу рехабилитације и рестаурације "првобитног и најбољег стања". Знај да су сви опажани и изучавани геномски преображаји изразито дегенеративне природе: зато се ослободи и последњих илузија о некаквој спонтаној и напредној "еволуцији" врста те одлучно устај против струје пропадања.

II.5. Буди при сећању да си ти плод космичких сила и миленарних напора дела и мисли низа генерација: продужи анабазу, пренеси соларну традицију.

УПУТСТВА СПОЗНАЈИ

III.1. Сваки облик тежи да истраје у бити своје улоге одређене правилима Игре космичког Ума. Значај облика званог "човек" испољава се јединственом способношћу, у овој арени, да себи поставља питања о природи Ума и смисла Игре. Питања која себи постављаш о природи космичког Ума не могу довести у сумњу постојање Ума јер је он исходиште, основа, покретач и циљ свих питања. Зато спознај границе сумње: свака сумња је у функцији апсолутне извесности космичког Ума која не може бити доведена у сумњу јер је Ум узрочник свих сумњи.

III.2. Са становишта станице зване "човек" - није могуће потпуно спознати космички Ум јер је он бескрајан и неограничен а сви људски методи спознаје су одмерљиви и ограничени.

III.3. Мотиви, симболи или алегорије су белези или оријентирни спознајних истраживања. Разликуј означавање од означеног. Само-људске "истине" су привременог и ограниченог значаја и значења.

III.4. Не допуштај да ти свест обмане привид логичког савршенства људских исказа у огледалу језика јер је језик само један од последњих, слабих и изобличених, одјека еха Великог Праска космо-стварања.

III.5. Све што није првобитно је само боља или лошија, ближа или даља, имитација првобитности. Хронолошке или историјске табле имитација обично осведочавају процесе поступних изобличења првобитности, до самог дна непрепознатљивости узора или негација, које су, по дефиницији, паразитске природе. Дакле, задатак је превазићи "декаденцију" посредством веродостјног "другог почињања", по упутствима наших светих књига: "да би се једно почињање поновило, не треба вратити себе уназад себе, као у нешто у прошлости, које је познато и које треба имитирати - већ треба учинити да то почињање почне још првобитније..."

III.6. Непоколебиво одолевај текућим, дакле променљивим, таласима значења речи. Држи се обале првобитних или најдревнијих, познатих значења речи. Ступањ древности значења - одређује ступањ исправности значења. Знај да је изопачење значења речи, у многим случајевима, дело свесне акције усмерене разарању вредности.

III.7. Придај већу позорност те значај именима него дефиницијама суштастава. Имена су изведена из изравних искустава манифестација суштастава а дефиниције су покушаји разума да произвољно ограничи оно што је, по својој природи, неограничено.

III.8. Напредак је сећање. Зато је основни задатак спознаје сусређивање свести ка сопству и ширење светлости спознаје кроз време-простор меморије, ка обнови примордијалног знања. Знаћеш да си савладао први део пута спознаје када превладаш демонију времена-простора и одговарајућих ограничења, када "прошlost", "садашњост" и "будућност" или "овде" и "тамо", будеш доживљавао као једновременост и свеprisутност себе.

III.9. Буди попут огледала: све слике света може примити али ни једна уз њега не пријања, нити га и једна не условљава. Ти носиш безмерну одговорност јер си творац свих слика света које опажа твој спољни или унутрашњи поглед. Врлином изложене одговорности, излишно је да се ти прилагођаваш свету - нек се свет прилагођава теби.

III.10. У сваком скупу облика препознаћеш хијерархијску вертикалу посредством знакова пораста сложености структуре и функција. У домену систематских или ограничених скупова облика препознаћеш хијерархијску вертикалу посредством знакова пораста разноврсности и антагоничности њихових компоненти.

III.11. Не поуздај се у критеријум лепоте, при одређивању квалитета облика, ако ниси успео све "стилове" сагледати као различите аспекте динамике манифестације јединственог мега-стила, који обухвата људске и екстра-људске творевине.

III.12. Конемплирај симбол *yin-yang* као космограм, општу схему космичке Игре: и у највећој сфери тријумфа хаоса или анархије опстаје један нуклеу космоа, из кога започиње циклус космичке обнове. Игри су неопходна оба принципа, дакле дуалност архије и ан-архије.

ETHOS

- IV.1. Мисли, као да ћеш сутра умрети - делај, као да никад нећеш умрети.
- IV.2. Мисли и делај неусловљив од претњи пораза или обећања победе. Нема победе вредније од верности себи у поразу, нити има већег пораза од издајства себе због победе.
- IV.3. Не следи путеве акције због добитка нити одустај од путева акције због губитка: ако си веран себи, ако потпуно јеси - ти ништа не можеш више добити, нити изгубити.
- IV.4. Ако се све циклично враћа, како уче наше свете књиге - онда настој да чиниш она дела која заслужују бити обновљена у следећим циклусима; то је пут слободе самоодређења.
- IV.5. Боље је бити мртав лав него живи пас. У меморији потомства врли пример је моћнији и плодотворнији од живота који га је изнео у овој арени универзума.
- IV.6. На путевима мисије препреке суочавај као средства уздизања, амбисе као средства превазилажења а апсурде као средства квалитативног преображаја сопства. Овај свет није друго до арена игре кроз коју се биће васпитава и проверава за више мисије, теже задатке.
- IV.7. Не тужи се на тежину задатка мисије јер је та тежина процена твојих вредности и могућности.
- IV.8. Патња, туга или страх су различита имена твојих слабости. Зато не оптужуј друге или друго за своје недаће већ устај у борбу против сопствених слабости.
- IV.9. Из речника описивања сопства избаци реч "грех" јер она има моћ стварања одговарајућих осећања кривице, недоличних соларног редовника. У питању је извештачено осећање које је убедљиво осведочено, кроз историју, погубним и трагичним последицама. Уместо речи "грех" - употребљавај изворни израз који гласи: "грешка".
- IV.10. Са ове космичке станице зване "човек" ми не видимо пределе иза прага званог "смрт". Стога је сваки страх од смрти неоснован или изазван незнањем. Ако је у питању страх за материју тела - знај да у том домену никада нико није умро јер никада, ни једна, честица материје није била уништена. Попут честица материје - и искре ума су неуништиве, непомрачне, припадајући нашем "непобедивом сунцу".
- IV.11. Не допуштај да ти свест загађују и понижавају страхови или наде изазвани арбитрарним претпоставкама о природи смрти; својим делима и мислима ти посредно условљаваш природу смрти.
- IV.12. По средствима препознај и процењуј циљеве. Само средства оправдавају циљеве.
- IV.13. Искушавај сопствену целовитост и стаменост бића суздржаношћу у сред обиља, чедношћу у сред оргија, блиставошћу у сред мрака. Правилан пут испита сопства није затмољавање искушења већ суверенитет сопства над свим искушењима. "Пустињачка" повлачења из света или физиолошке "аскезе" су обележја слабости и кукавичлука те посредне глорификације искушења.
- IV.14. Међу људима упутно је носити обележја и маске за поруге или зазирања, излагати се непријатељству порива ка нивелацији, стајати на местима којих се остали застрашено клоне, опстајати на изгубљеним, проклетим упориштима; тако ћеш себе одвицати и ослобађати од

мерила људског, превртљивог, морала те лакше усвајати вечну етику звезданих магнитуда.

IV.15. Не задржавај се код врлих људских мисли и дела јер су они само показатељи космичких узора, просијавање или одрази сјаја космичког Ума. Ка првобитним узорима стреми.

IV.16. Буди равнодушан спрема славе коју деле људи. Где је космички Ум - тамо је твоја слава.

IV.17. Буди искрен пред собом јер свака лаж прикрива слабости које прете помрачењем искре светлосне статуе твог бића.

IV.18. Лице је најнепосредније и најочигледније осведочење бића, особито очи за које је речено да су "прозори душе". Реч "лице" потиче од "чинити" јер је лице синтетички израз скупа мисли и дела.

IV.19. Развијај у себи моћи гипкости и чврстине бића, као да је у питању израда ванредног мача у највишим радионицама умећа. Сама гипкост је поводљива а сама крутост је ломљива. Неопходно је поседовати обе особине: гипкост која служи чврстини, онемогућавајући преломе - и чврстину која служи гипкости, сузбијајући подвијања.

IV.20. Речено је у нашим, светим, књигама да ће после слома моћи (*ragnarok*) "земља други пут изронити из мора, опет зелена", да ће "орао ловити рибу по планинама" и да ћемо се поново окупити на нашим пољима, где ћемо "у трави наћи чудесне златне таблице за игру, које поседовасмо у прадавним временима". Становаћемо у грађевини "лепшој од Сунца". У питању је визија целовите меморије, која обухвата сва времена, а не некакво обећање које циља храбрити надом. Нада је лоше, недостојно и нечасно упориште мишљења и делања. Зато одбиј од свести сваку наду и буди оно што јеси, упркос незнању.

МИСТИКА СВЕЛОСТИ

V.1. Светлосни дискос је света подлога контемплације вредности. Светлост је средство окупљања свег расутог Великим Праском. Буди у ноћи људског светлост која повезује инфинитивно и инфинитиземално

V.2. Светковине љетњег и зимског солстиција састоје се из два периода; први, у знаку кермеса, посвећен је "опроштају од Сунца", односу "дочеку Сунца", а други, у знаку издвајања и осамљености, посвећен је контемплацији светлости коју означава ритуални поздрав уздижућем Сунцу. Кермес "опроштаја" и "дочека" је игра, коло, око идеје непобедивог, непомрачног и непомичног сунца, центра космичке империје који све путеве отвара, све путеве повезује. Дакле, при употреби слике небеског Сунца, у симболизму супремне светлости, неопходно је одстранити елемента "покретљивости" и "променљивости".

СЕКСТАНТ ЗА КРАЈ ЦИКЛУСА

VI.1. Речено је у нашим, светим књигама да пут повратка нашем земаљском пра-завичају "не може откривен ни морем, ни копном". По закону кореспонденција, изложено метафизичко учење упућује поглед и ка физичком аналогу: можда је наш пра-завичај недоступан јер

почива под поларним ледом, некад зелен и плодан? Наше свете књиге садрже мноштво астрономских индикација и сећања поларног седишта и пра-завичаја. Речено је да "тамо звезде, Месец и Сунце само једном у години устају и полежу а једна година је као један дан (и ноћ" те да сазвежђе "Великог Медведа просијава и гасне у дану", високо над осмотриштем. Око осмотришта поларног пра-завичаја круже "тридесет зора, тридесет сестара... у групама од по шест, скупа напредујући ка истом циљу". Са сјајем тих знања ослободи се и последњих веза за "сад и овде": буди увек и свуда.

VI.2. У језицима, космогонијама, митовима, обичајима и психичким структурама индоевропских култура откривени су, и откривају се, белези и споменици јединства пре дијаспоре, у коме почивају темељне вредности. Трезори индоевропског јединства су основни циљ прегнућа твог сећања. Са знањем темељних вредности распрши илузије национализма. Формула звана "нација" је патент трећег сталежа којим су жреци капитала и демоније капитализације легитимисали своју превласт, подривајући органоне вредности, изазивајући арбитрарне поделе и сукобе у циљу паразитске и лихварске експлоатације. Стога, за нас, "национална самосвест" никако не може бити циљ, већ евентуално, само полазиште тензија око идеалног јединства, које хијерархијски и хронолошки надвисује и претходи првобитности.

VI.3. Од Атлантика до Урала, простори виртуелне ЕУ-топије су под милитарно-економско-културном окупацијом сила два система, чији међусобни односи су само привидно антитетички. У питању су само квантитативно и методолошки различити модели јединственог принципа, у знаку демоније економије, где су средства живота попримила ауторитет врховних циљева живота, подвргавајући човека и друштва финалитетима изопаченог поретка вредности. Развијенији и ефикаснији модел демоније економије подржава опстанак другог јер му посредно служи за остварење привредно-конкурентских виртуелности одређених подручја света, осуђених на примарне и секундарне активности те инфериорни положај у светском економском поретку - до припремања терена за лихварску експлоатацију. Привид антитезе такође је вишефункционалан: од пружања алибија за хиперпродукцију апсурда (пролиферација класичног, нуклеарног и "звезданог" наоружања) - до затварања хоризонта могућности успостављања веродостојне, метаекономске, алтернативе. Особни задатак сваког редовника је да свој отпор одржава на поузданој дистанци од привидних антитеза, дакле у позицији апсолутне несврстаности.

VI.4. Историјско искуство привида антитеза "либералног" и "државног капитализма" сведочи да су оба модела економије јединствено делотворни у циљу подривања, уништења или затомљавања темељних вредности европске културе и цивилизације. Развијенији и ефикаснији модел је неупоредиво успешнији јер су његова средства негација суптилнија и далекосежнија. Парадоксално, примитивнији модел, бруталним ограничењима људских слобода успео је да спасе одговарајуће подручје окупације ЕУ-топије од субверзивних деловања псеудо-културе развијенијег модела, док је пракса сирове присиле и вулгарне индоктринације изазвала, те изазива, обрнуте ефекте, посредно подстичући позитивне отпоре и будући самосвест о вредности специфичних наслеђа, које се у многим амбијентима развијају смером над-националних перспектива, у знаку европског препознавања и окупљања.

VI.5. Ми живимо у условима планетарног размаха доминиона лихварске и тровачке цивилизације чија је природа изразито паразитска или вампирска а званична култура ии псеудо-култура претежно алголагнијског, дакле садо-мазохистичког карактера. Изложена дефиниција је најсажетији закључак нашег истраживања значења "знакова времена", односно знакова краја циклуса у знаку доминације културе трећег сталежа. Није у питању смак света већ смак илузија једног од низа светова у овој арени универзума. У изложеним околностима

упутно је примењивати начело звано "јахати тигра": дакле, не супротстављати се, залудно, стихији већ је "зајахати" и очекивати њено исцрпљење. Неопходно је стварати "паралелне" просторе уздизати цитаделе веродостојне алтернативе које су виртуелни центри кристализације нове, еу-топијске, културе. Дакле, препорука гласи: никакав "контакт" са непријатељем, никакав сукоб или дијалог, полемика или компромис - већ издвојена делотворност отпора и припрема обнове вредности и радости живота.

VI.6. Овај свет није наше градилиште јер има више потреба за гробарима него за градитељима. При пројектовању грађевине "лепше од Сунца" води рачуна да она мора задовољити три функције истовремено: кермес, стадион и катедрала.

VI.7. Под ударима непријатељстава, када те обузимају тескоба и малодушности, осећај безнађа и усамљености - поглед упуту ка звезданим катедрама које нас надахњују лекцијама сувереног спокојства и сидералне ведрине. Тамо је наш дом.

СВЕТИ БРАК

VII.1. Брак је света установа врлином нашег начела које не признаје границе између сакралне и профане сфере те налаже задатак сакрализације свих битних облика и домена људске делотворности.

VII.2. Брак је еминентно метафизичко предузеће јер се оно супротставља процесима физичке сфере који теже промискуитету, потирању квалитативних разлика те нивелацији и, у крајњој консеквенци, "топлој смрти" другог закона термодинамике. У свом идеалном одређењу и опредељењу брак је израз херојске одлуке бића за јединственост, за квалитет упркос квантитета, за форму упркос аморфије. Нико те не тера да ступиш у брак и преузимаш одговарајуће, херојске, дужности и одговорности; зато, раскидајући брачни савез не оптужуј установу већ своју слабост, односно немоћ извршења метафизичких циљева.

VII.3. Брак је један од облика верности темељним вредностима. Дисциплина брачне верности не врши се спрам некаквих, превртљивих, моралних обичаја, нити спрам супружника, већ пред сопством носиоца верности. У питању је верност сопственој одлуци, непомрачном соларном принципу људског елемента.

VII.4. Брак је основна ћелија људске заједнице те прелиминарни испит твојих могућности и моћи. Ако ниси у стању уздићи тврђаву породице високо над таласима ан-архије и стихије пролазности и променљивости - како ћеш моћи уздићи цитаделу кристализације енергија и вредности ширих опсега људске заједнице?